

DE PÈL A PÈL

ELS CONYS
SABOROSOS

VALERIÀ PUJOL

Cossetània Edicions

Col·lecció De Pèl a Pèl • 1

Els conys saborosos

Valerià Pujol

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: octubre del 2011

© del text: hereus de Valerià Pujol
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-912-8

Dipòsit legal: B-28.729-2011

ELS LÍMITS DE L'EXPERIÈNCIA ERÒTICA EN UNA LITERATURA ESTRETA

Quan l'any 1986 es va publicar el llibre de relats eròtics *Els conys saborosos*, molts crítics de la literatura catalana van fer un udol a l'uníson, i no va ser de plaer precisament. Com podia ser que en Valerià Pujol (Premià de Dalt 1952-1992), fins llavors considerat un transgressor, però només en el literari, gosés violar el sagrat nom de la llosa noucentista jugant barroerament amb un vers de Carner per titular una col·lecció de contes plenes de sexe obscè? Com sol passar en aquests casos, davant la incomprensió del joc que plantejava l'autor, part de la crítica va decidir obviar el llibre o considerar-lo un divertiment menor, una gràcia sense més transcendència. És la resposta habitual que solia donar llavors la cultura catalana a les experiències que la renovaven sacsejant algun dels seus mites i qüestionant els seus fonaments ètics i estètics.

No hi ha arguments suficients per demostrar que vint-i-cinc anys després aquesta mena de tic local hagi estat superat, i menys encara en el terreny de l'erotisme. El sexe, un element que forma part de la vida intel·ligent, sembla encara lluny d'assolir el territori expressiu en la cultura catalana. I com que en-

Rafael Vallbona

cara és considerat una excentricitat creativa, la seva vis narrativa no passa de ser considerada, en el millor dels casos, una gracieta sense profunditat literària. És per això que, en l'era de la cultura sexual 2.0, *Els conys saborosos* és un llibre amb una vigència insòlita.

Els límits de l'experiència eròtica que plantegen els relats del volum, la vigorosa pulsio narrativa, el tractament lingüístic contemporani i la voluntat, reeixida, de transgredir l'estreta mirada de la societat lectora, situen *Els conys saborosos* en línia amb la tradició eròtica europea que té en la literatura francesa i en el simbolisme i el postsimbolisme els seus moments més àlgids. Aquesta interpretació no va passar desapercibuda per alguns autors coetanis i per força lectors, que ja llavors van convertir el llibre en un referent mític del gènere eròtic català de la segona meitat de segle XX, bo i entenent que Valerià Pujol havia fixat les bases per la normalització (paraula maleïda) de la literatura eròtica en català posant-la en sintonia amb les cultures europees amb més tradició en el tema. Uns anys després, la col·lecció La Piga, que ell va dirigir, va fer passes serioses en la consolidació d'aquest projecte. L'antologia *Deu claus al pany* (1991) recollia l'evolució del tractament literari de l'erotisme que estaven fent una colla de joves autors dotze anys després de la mítica *Deu pometes*, un espasme eròtic massa solitari en la casta literatura catalana.

Malauradament la sobtada mort d'en Valerià la primavera de 1992 i la venda de l'editorial Pòrtic van escapar l'ambiciosa empresa intel·lectual del seu impulsor.

És per això que *Els conys saborosos* resta ara també com el llegat literari d'una proposta que tendia a empènyer tres fites centrals: la modernització de l'encarcarat corpus temàtic de la literatura catalana de meitat dels vuitanta, la recerca de nous llaços comuns

Els conys saborosos

amb les grans literatures d'Europa i, per què negar-ho?, l'excitació intel·lectual del lector, el millor camí per assolir un grau homologable d'excitació física.

Una bona manera de comprovar que estem vius.

RAFAEL VALLBONA
(juny de 2011)

LA TAQUILLERA

Havia comprat una entrada solitària per a la Sala de Festes i a dins l'orquestra descabdellava un rock a plens decibels o potser un foxtrot, la veritat és que no ho recordo, perquè tot jo vaig quedar penjat d'un fil d'aranya quan aquells ulls em van mirar a contrallum del desig immediat. Mai no m'havia sentit mirat d'aquesta manera. Era una mena de xuclet immens. M'arrabassà del lloc. Vaig deixar la meva parella plantada a mitja contorsió mentre jo m'escapolia per tots els tobogans de la fira, marejat i amb el sexe en erecció com una espasa fendint l'aire. Vaig sortir tot seguint-la. Em vaig descordar els pantalons en el moment que ella passava prop de la taquilla, enfurit i amb el príap erecte, marejat de desig fins al centre de tot l'alcohol de la Festa. La vaig engrapar pels cabells de feixina i estopa i la vaig estavellar dins del petit habitacle mentre la porta —esventrada— fuetjava amb fúria la paret interior. Caigué als peus de la taquillera, que no mogué ni un múscul. Jo em vaig llançar damunt d'aquell cos de plaer. Ella engolí primer el meu sexe fins al silenci de la campaneta. Després vaig copejar-la, i la brusa, les bragues i la lleu faldilleta s'esquinçaren entre els meus dits. Aleshores la vaig clavar a terra com una papallona de col·leccionista. La taquillera mantingué la posició vertical. Saltà, però, de la cadira i l'enretirà mentre obria esponerosament les cuixes i regalimaven fins al turmell dolls de delit. S'arremangà delicadament les faldilles i s'abaixà les bragues. Jo li llepava el seu

Valerià Pujol

cony rodó i saborós com un ca carismàtic. Movia dolçament unes natges de lluna mentre jo repassava tota la ratlla contínua fins a la protuberància del clítoris. A terra el combat era a mort entre espasme i conquesta. I en aquell moment un client demanà:

—Una entrada.

—Per a la Sala de Festes?

—No. Per a *La taquillera perversa*.

—Ja fa deu minuts que ha començat.

ELISA

Aquell matí no em vaig aixecar perquè tots els ossos em feien mal i tenia l'estómac desballestat. M'havia desvetllat un parell de vegades a la nit i havia intentat calmar el meu malestar refregant el cos enfebrat per la frescor dels llençols alhora que em feia un parell de palles rotundes pensant en les formes esplendents de la meua jove professora. La veia tesant l'aire amb un gest que coronava l'explicació, esquitllant el cos entre funcions i exponencials, eixarrancant o encreuant les cuixes sota unes faldilles roges i escasses o marcant un combat de semiesfera sota la tensió floral d'uns pantalons hermètics. Era un joc suficient per enfebrar el silenci i les estores. Tot contribuï que el despertador sonés inútilment. A les vuit i cinc Elisa obrí la porta i em cridà amb dolcesa. Vaig sentir el meu nom entre boira i cotó, però no em vaig desvetllar fins que obrí el llum. Aleshores li vaig dir: «No em trobo bé. He passat mala nit. No aniré a classe.» Ella respongué: «La teva mare ha sortit. Vols que et porti alguna cosa?» I s'arreglà amb certa displicència l'uniforme. «Sí, un esmorzar suau.» Em vaig quedar de panxa enlaire mirant el sostre, com perforant la lluna amb telescopi. Elisa engolint espai pel passadís era com la professora canviant d'aula a aula amb pas segur i rutilant. L'erecció s'insinuà propera i vaig continuar mirant el sostre fit a fit com al mirall. Amb la mà dreta vaig fer davallar el pijama fins als genolls, mentre amb l'altra mà, suau, acaronava el priap. Dits de pianista només damunt la

Valerià Pujol

vara florida. Vaig sentir remor al passadís i tot era ja una projecció d'espases. Elisa entrà portant una safata amb torrades i mantega. Em semblà que la mirada ho deia tot. Es plantà prop del llit i em digué: «No vols pas un suc de taronja?» Lentament, amb tota parsimònia, vaig (va?) anar fent escórrer el llençol fins a descobrir les cuixes i aparegué una rotunda petició de gaudi. Ella féu davallar el cos en vertical flectint els genolls i alhora que deixava a terra la safata s'abeurava a la font del desig. Flexió/irreflexió. Ulls mig closos, boca mig oberta. Detenció del temps. I els llavis molsuts treballaven a fons tota la carn hipnòtica. Tensió/detenció. Lleugerament la llengua, lleugerament les dents amenaçant el que els llavis gemmaven. Corall de foc. Espasme. «És el millor suc de taronja que mai hagi begut. Després tornaré.» I se n'anà deixant perfils damunt de l'aire.

EL DARRER AUTOBÚS

El darrer autobús. Desert. Frenada i espetec de portes. Com sempre el gest mecànic de desprendre una moneda. Més o menys excitació a l'entrecuix. Més o menys odi en la mirada del cobrador. Neons ciutadans embolcallant tota una ciutat suïcida. I l'autobús com un foll —era el darrer— passant semàfors en ambre, jugant a la ruleta russa i nosaltres víctimes i alhora espectadors indiferents. Era ja massa tard per a una reacció assenyada. A mi m'era ben bé igual que em portessin a la mort o a la cambra buida. No sé si era també així per als altres dos passatgers, però els seus rostres no mostraven neguit ni inquietud. Possiblement tampoc no els esperava ningú. Em sentia buit com cada dia, més buit potser que cada dia, i això de sobte em provocà una glopada de desig feréstec i una erecció imparable. Vaig haver de flectir les cames per evitar una compressió excessiva i, malgrat voler obviar el fenomen, l'erecció seguia resoluta. Mirava per la finestra i la ciutat era morta, mirava el terra i era ple de papers, puntes de cigars i restes de tiquets, mirava el cobrador i feia cabotades. Intentava pensar en el tedi de l'oficina i apareixia la joveníssima secretària acabada de contractar, queia del cel i s'imposava Linda Lanz, Nabokov treia el cap per la porta i m'oferia Lolita. Era impossible deturar l'atzar.

Valerià Pujol

L'autobús s'aturà i davallaren els dos personatges. Ara era sol al vehicle i vaig decidir alimentar el fenomen. Buscant a la darrera butxaca de la gavardina aparegué un exemplar de *Plate* i el vaig començar a fullejar sense amagar-me'n. El cobrador llançava mirades de cua d'ull.

L'autobús s'aturà altra volta i pujà la noia, que des de feia una setmana era puntual a la cita. Sempre la veia pujar, però no sabia quin era el seu final de trajecte, perquè jo baixava abans. Era una noia més aviat esquivada però amb molt probables promeses ocultes. Me la vaig mirar de cap a peus i ella avui em tornà l'esguard, torçant lleugerament el musell en un gest ambigu. Avui s'assegué tot just a la punta de la cadira vinclant el cos a la manera egípcia. Es començà a rosegat sensualment el polze i també de cua d'ull enviava missatges xifrats. El cobrador exercia d'àrbitre de tennis. Vaig deixar la revista a la cadira del costat. Em vaig aixecar i l'erecció es marcava durament al camall dels pantalons. El cobrador es mogué al seu seient i ens mirava a tots dos.

Arribà la meua parada i la vaig deixar passar. El cobrador somrigué amb sornegueria. Aleshores apropant-me a la passatgera li vaig dir: «Avui és un dia especial, especialment buit. He deixat passar la meua parada.» I ella digué: «Sí.» I afegí: «Fes-me el que vulguis. Tot el que és buit és teu, pot ser teu el meu sexe.» Em vaig descorrar la cremallera i aparegué un ceptre poderós. Ella es deixà caure el vestit i anava nua de sota. No digué ni un mot. Obrí les cames, flectí el cos endavant fins a tocar amb les mans el seient i oferí un sexe sucós i pobladíssim. Tots els forats oferts, meridians. Jo la vaig penetrar amb ràbia, gairebé amb odi. Aquell cos s'oferia al meu buit, aquell matoll salvatge volia ocultar les tribus dels meus fàstics inútils. Quines històries! I el cobrador havia baixat del pedestal i brandava una maça ostensible, tremolosa de sang i de dies abstermis. Li vaig cedir la plaça a mig examen. No fou, però, la darrera

Els conys saborosos

jugada. El vaig deslliurar de l'uniforme que li amagava el cul i li vaig clavar la meva pica encara enroentida. El conductor frenà en aquell moment precís i les penetracions foren més profundes. La Companyia de Transports perdé la batalla i l'autobús arribà amb força retard.

T' ESPERO A CASA A LES NOU

Feia un dia esplèndid, un dia d'hivern d'aquells que tot just fa uns quants anys no es veien per aquests verals, amb un sol saltimbanqui ben peixat i exultant després d'una bona i merescuda nit. Ni un núvol. Com tenia per costum, em vaig llevar aviat, encara que de més jove no hi havia qui em fes alçar del llit perquè els llençols se m'arrapaven talment tela de mòmia. Però els ossos ens canvien, la pell ens canvia i ja no em sentia tan bressolat entre edredons i flassades. I menys si havia de passar sol la nit, que altrament era la majoria de vegades. Per això aquell matí aviat en vaig tenir prou i tot comprovant que feia bon temps em vaig disposar a trencar el cordó umbilical de la nit. Era massa d'hora, però, per arreglar-se; em vaig posar només la bata i després de les ablucions matutines vaig trafiquejar una mica per casa. Vaig ordenar uns llibres que estaven desordenats i en vaig perseguir un altre d'extraviat a través d'arxius i lleixes fins a renunciar a trobar-lo. Després d'això ja era possible de començar a fullejar el diari que acabava d'arribar i fer un minúscul piscolabis. I tota l'operació s'acabà endollant l'aparell radiofònic, on transmetien un concert matinal de Mozart, i aclofant-me còmodament en una butaca de vellut. El *Rèquiem* no era gaire encoratjador, però jo en gaudia a plenes cèl·lules. Possiblement era feliç i la meva trentena llarga d'anys es transmutava en codis seràfics. Podia continuar, doncs, aprofundint les vies místiques fins que una mala jugada de

TAULA

<i>Pròleg de Rafael Vallbona</i>	7
Els límits de l'experiència eròtica en una literatura estreta	
La taquillera	11
Elisa.....	13
El darrer autobús	15
T'espero a casa a les nou.....	19
Elisa novament.....	23
Pacte zenital	25
Ruta.....	31
Retorn	35
Cerimònia	39
Això.....	45
Déjà vu	47
Assaig de conte gòtic	53
Ulisses	59
Allò	63
Tutoria	65
Proposta	69
Resposta	71
Carta encreuada / 1	73
Ratlles	75
Carta encreuada / 2.....	79
Lleixa de mans	81
Entreacte	87

